ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ @ ਗੁਨੇਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਆਫ ਕਰਨਾਟਕ

(2022 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 288)

ਫਰਵਰੀ 16, 2022

[ਸੰਜੀਵ ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਬੇਲਾ ਐਮ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860; ਧਾਰਾਵਾਂ 302 ਅਤੇ 34 – ਕਤਲ – ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ – ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ੀ – ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀਆਂ (ਕੇ, ਟੀ, ਜੀ) ਦਾ ਕਤਲ ਦੇ ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 302 ਰਵ ਧਾਰਾ 34 ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 447, 504, 506, 341 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ – ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣੀ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਿੱਤੀ – ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ – ਫੈਸਲਾ: ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਵੱਲੋਂ ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਡਰਾਉਣਾ, ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਕਰੂਰ ਸੀ – ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਨੀਚੇ ਦਬਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੁਚਲ ਕੇ ਚਾਰ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ, ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕੀਤਾ – ਜਖਮ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ – ਚੂੰਕਿ ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਮੀਸਾਈਡਲ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜਖਮਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ – ਜਿਹੜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਜੀ ਦੇ ਬਾਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ – ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਜੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਹ ਨੀਚੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤੇ ਗਏ ਜਖਮਾਂ ਲਈ ਜਿਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ – ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਣਉਮੀਦ ਸੀ – ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ – ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਧਾਰਾ 300 ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 299 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ – ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 323 ਰਵ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣੀ ਧਾਰਾਵਾਂ 447, 504, 506 ਅਤੇ 341 ਅਧੀਨ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ।

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860; ਧਾਰਾ 34 – ਲਾਗੂਤਾ ਦੀ – ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ – ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ – ਅੰਤਿਮ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਦੇ ਅਗਾਊ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ – ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਇਰਾਦਾ ਜੋ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ – ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਸਿੱਧੀ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਜ਼ਰੂਰੀ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ – ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਵਾਲਾ ਤੱਥ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860: ਧਾਰਾ 34 – ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ – ਸਿਦਾਂਤ – ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯੋਜਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇ – ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ – ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ – ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਖਿੱਚ ਕੇ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ – ਇਸ ਲਈ ਪੂਰਵ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਸਹਿ-ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ – ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ, ਲਗਾਏ ਗਏ ਜਖਮਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਕਿਸਮ, ਵਰਤੀ ਗਈ ਹਥਿਆਰ, ਸਹਿ-ਹਮਲਾਵਰਾਂ/ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਹਮਲੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਖਿੱਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਜਿਹਾਸ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860: ਧਾਰਾ 34 – ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ – ਇੱਕ ਸਹਿ- ਅਪਰਾਧੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ – ਜੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਅਤੇ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ – ਇਹ ਪਰੀਖਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਜੈਕਟ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਫਾਰਮੂਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ – ਧਾਰਾ 34 ਇੱਕ ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਾਂਝੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ – ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ, ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਾਈਚਾਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀ ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਤਿਆਰ ਯੋਜਨਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮੰਨਦਿਆਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਫੈਸਲਾ: 1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਆਕਲਾਪ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਪੋਸਟ-ਮੋਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-9 ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੋਸਟ-ਮੋਰਟਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਡਰਾਉਣਾ, ਬਰਬਰ ਅਤੇ ਕਰੂਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਨੀਚੇ ਦਬਾ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ, ਚਾਰ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦਿਆਂ, ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਬਾਂਹ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੱਟਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ

ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਮੀਸਾਈਡਲ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 3 ਅਤੇ 4]

2. ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਜੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਭੋਗੇ ਗਏ ਸੱਟਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਭਾਵ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ। ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਬਰ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘੁੱਟਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, ਭਾਵ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਊ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਰੱਖੇਗਾ, ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਕੁਚਲੇਗਾ ਅਤੇ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਜੀ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਅਣਉਮੀਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 299 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਤੀਜਤਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 323 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਤਮ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਟੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਜੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 447, 504, 506 ਅਤੇ 341 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਹਨ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਮੂਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁਰਮਾਨਾ। [ਪਾਰਾ 7, 20, 21][441-ਬੀ; 452-F-H; 453-ਏ-ਈ]

ਸੁਰੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (2001) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 673 : [2001] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 625; ਤੁਕਾਰਾਮ ਗਣਪਤ ਪਾਂਡਰੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (1974) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 544; ਰਾਮਸਵਾਮੀ ਅਯਯੰਗਾਰ ਬਨਾਮ ਤਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (1976) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 779 : [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 876; ਅਫਰਾਹਿਮ ਸ਼ੇਖ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 1263 : [1964] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 172; ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (1996) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 508 : [1996] 5 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 405; ਸੁਰੇਂਦਰ ਚੌਹਾਨ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (2000) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 110 : [1996] 5 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 405; ਮੁਜੀਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (2001) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 193; ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ

(2008) 15 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 705 : [2008] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 234 – ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਅਰੁਣ ਬਨਾਮ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ, ਤਮਿਲ ਨਾਡੂ (2008) 15 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 51 : [2008] 17 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 279; ਜੈਕਬ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (1973) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 131; ਧਰਮ ਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਦੀ ਰਾਜਸਥਾਨ (1978) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 440 – ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਬਸ਼ੀਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਅੱਲ 668; ਬਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ-ਐਮਪਰਰ 4 ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1925) 52 ਕੈਲ. 1974; ਕਿੰਗ ਐਮਪਰਰ ਬਨਾਮ ਬਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1924 ਕੋਲਕਾਤਾ 257 – ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੇਸ ਲਾਅ ਰੈਫਰੈਂਸ

[2001] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 263 ਪੈਰਾ 9 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[1964] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 172 ਪੈਰਾ 10 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

(1974) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 544 ਪੈਰਾ 11 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 876 ਪੈਰਾ 11 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[1996] 5 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 405 ਪੈਰਾ 14 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[1996] 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 193 ਪੈਰਾ 15 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[2008] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 234 ਪੈਰਾ 16 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ

[2008] 17 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 279 ਪੈਰਾ 17 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(1975) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 731 ਪੈਰਾ 17 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(1978) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 440 ਪੈਰਾ 17 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੇਟ ਜੁਰਿਸਡਿਕਸ਼ਨ: ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ ਡੀ 288 ਦੇ 2022.

02.02.2021 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਰਨਾਟਕ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਕਲਬੁਰਗੀ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 200147 ਦੇ 2017 ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਬਸਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪੀ. ਪਾਟਿਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼ਰਣਗੌਡਾ ਪਾਟਿਲ, ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਸੁਪ੍ਰੀਤਾ ਸ਼ਰਣਗੌਡਾ, ਅਮਨ ਕਾਂਤ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਗੀਤ ਆਹੂਜਾ, ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਐਸ-ਲੀਗਲ ਐਸੋਸੀਏਟਸ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸੁਭਰਾਂਸ਼ੂ ਪਾਧੀ, ਆਸ਼ੀਸ਼ ਯਾਦਵ, ਰਕਸ਼ਿਤ ਜੈਨ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਾਂਸਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੰਜੀਵ ਖੰਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

1. ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਗੋਪਾਲਾ ਅਤੇ ਥਿੰਮੱਪਾ ਨੇ 20ਵੀਂ ਫਰਵਰੀ 2021 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਟਕ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ, ਕਲਬੁਰਗੀ ਬੈਂਚ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 302 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 (ਛੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, 'ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.') ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 447, 504, 506 ਅਤੇ 341 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

3. ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1), ਰਾਮਾਂਜਨੇਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4), ਦੁੱਲੈਆ (ਪੀਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-7), ਸਾਰੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ-ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਹਨ ਦੁੱਲੈਆ (ਪੀਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-7) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੰਕੋਚ ਹੈ। ਪਰ ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮਾਂਜਨੇਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਜ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮਾਂਜਨੇਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਪੋਸਟ-ਮੋਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ-6) ਅਤੇ ਡਾ. ਸ਼ਾਂਤਾਰਾਮਸਵਾਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-9) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ 'ਤੇ ਪੋਸਟ-ਮੋਰਟਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਲੀ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਖਰੋਚ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜਖਮ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਖਰੋਚ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜਖਮ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਚੀਰਫਾੜ ਨੇ ਗਰਦਨ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਧਮਨੀਆਂ ਦੇ ਫਟਣ ਕਾਰਨ ਭਾਰੀ ਖੂਨ ਬਹਿਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ 4, 5 ਅਤੇ 7 ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਸਟਰਨਮ ਦਾ ਯੂਰਲ ਹਿੱਸਾ ਦੋ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ

ਸੀ। ਸੀ-5, ਸੀ-6 ਅਤੇ ਸੀ-7 ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਖਰੋਚੀ, ਸੋਜ਼ਿਆ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖੂਨੀ ਸ਼ਾਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

4. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਡਰਾਉਣਾ, ਬਰਬਰ ਅਤੇ ਕਰੂਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਨੂੰ ਨੀਚੇ ਦਬਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ, ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਛਾਤੀ, ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚਾਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੋਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਸ਼ਾਖਾ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੋਸਟ ਮੋਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਡਾ. ਸ਼ਾਂਤਾਰਾਮਸਵਾਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-9) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚੋਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦਮ ਘੁੱਟਣ, ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਤੁਰੰਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮਾਂਜਨੇਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਚੋਟਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੀ ਮੌਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਚੋਟਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੱਤਿਆਕਾਂਡੀ ਹੈ।

5. ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਗੋਪਾਲਾ ਅਤੇ ਥਿੰਮਪਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦੁੱਲਾਇਆਹ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਾ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-7) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦਰ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸਾਨ ਸਨ ਜੋ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸਲ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ:

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ, ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮਨਜੇਨੇਯਾ (sic) ਗੰਗਾਵਾਰਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਨ। ਫਿਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਥਿੰਮਪਾ, 'ਏ' (ਇਥੇ ਨਿਆਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿਚ ਪਛਾਣ ਦਬਾਈ ਗਈ ਹੈ) ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ (sic) ਹੱਥ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਗੋਪਾਲਾ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ (sic) ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ, ਗੋਪਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਨੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ (sic) ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਰਾਮਨਜੇਨੇਯਾ (sic), ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਲੂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਜਾਈਏ।"

ਦੁੱਲਾਇਆਹ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਾ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-7) ਨੇ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਸੰਕੋਚ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ 'ਏ' ਅਤੇ ਥਿੰਮਪਾ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ 'ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ' ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰਾਂ

ਨਾਲ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਕ ਤੱਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਨੰਮਾ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮਨਜਨੇਯਾ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4) ਨੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

6. ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1), ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹੀ ਵਿਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ:

"ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਥਿੰਮਪਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 'ਏ' ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਫੜਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਰਾਹੀਂ ਨੀਚੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪੈਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ।"

ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ 'ਏ', ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਥ ਮਰੋੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਖਿੱਚ ਕੇ ਨੀਚੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨਕਾਰਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।

ਰਾਮੰਨਾਗਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4), ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਫਸਲ ਕੱਟ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਫਸਲ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਚਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਉਥੇ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ:

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰੋਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ 'ਏ' ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਫੜੇ। ਦੋਸ਼ੀ ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਫੜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ। ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਨੀਚੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ, ਇਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਥਿੰਮੱਪਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।"

7. ਅਸੀਂ ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮੰਨਾਗਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਅਤਿਸ਼ਿਓਕਤੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਲੈਆਹ (ਪੀਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-7) ਵੀ ਸਵੀਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੀ ਡੰਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਨਿਯੋਜਿਤ ਹਮਲੇ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ। ਹੋਰ, ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ ਨੀਚੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰੂਰ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ। ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ 'ਏ' ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮੰਨਾਗਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ,

ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਅਤੇ ਮਰੋੜਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਸਨ। ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਨੀਚੇ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁੱਲੈਆਹ (ਪੀਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-7) ਅਨੁਸਾਰ, ਗੋਪਾਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਫਿਰ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਚੰਨੰਮਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਅਤੇ ਰਾਮੰਨਾਗਯਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-4) ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕ ਸੁਰ 'ਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਥਿੰਮੱਪਾ ਨੇ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਦੇ ਨੀਚੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਦੁੱਲੈਆਹ (ਪੀਡਬਲਿਊ-6) ਅਤੇ ਦੋੱਡਾ ਨਰਸਿੰਹਾ (ਪੀਡਬਲਿਊ-7) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ, ਅਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਅਕੇਲਾ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜੁਟ ਗਿਆ ਸੀ,ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਸੀ ਜੋ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਉਸ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਲੱਤ. ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਡਾ. ਸ਼ਰਨਬਾਸਾਵਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-9) ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹੱਥ, ਬਾਂਹ ਜਾਂ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫਰੈਕਚਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਥਿਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਵੈਂਕਟਰਮਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਵੈਂਕਟਰਾਮ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

8. ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਧਾਰਭੂਤ ਮਾਨਤਾ ਜਾਂ ਨੀਂਹ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੋਸ਼ੀਪਣ ਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਾਗ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਕਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਹੈ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੱਖ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਅਪਰਾਧੀ ਵਜੋਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਕਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 300 ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 304 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

9. ਸੁਰੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਾ, ਆਰ.ਪੀ. ਸੇਠੀ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ (ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਬੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਲਈ) ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ:

"38. ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਨੂੰ ਮਾਨਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਬਸਟੈਂਟਿਵ ਅਪਰਾਧ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਧਾਰਾ ਸਾਂਝੀ ਸਮਝ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇੱਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ

ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਹਿਮ ਪਰੀਕਸ਼ਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਯੋਜਨਾ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਸਤਿਤਵ ਹਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

39. ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਕੋਡ" ਕਹਾ ਜਾਵੇਗਾ) ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਮ "ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ" ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਲਲੇਖਿਤ "ਕਾਰਵਾਈ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਹ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਾਂਝ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਊ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਰਥਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

40. ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਊ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸਵਤੰਤਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕੋਡ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਅਧੀਨ। ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ "ਕਾਰਵਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਜੋ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਾਂਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਨ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਾਂਝ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀਤਾ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਰਮਾਣਾਤਮਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਕੇਵਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨਿਆਇਕ ਗੁਲਾਮੀ ਨਾਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਊ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗੀ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੰਥਾਗੁਨ ਪਟਾਰੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਕੁਝ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਜੋ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਈ ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

10. ਇਸ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਅਫਰਾਹਿਮ ਸ਼ੇਖ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ-ਐਮਪਰਰ ਵਿੱਚ ਨਿਆਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ "ਕਾਰਵਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉਦਧਰਨ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ:

"...'ਕਾਰਵਾਈ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਹ ਇਕਤਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵਿਹਾਰ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਯਾਬ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਇਕ ਆਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ".

ਇਸ "ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ" ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਅਗਾਊ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਪਰਿਣਾਮ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਇਕਲੇ ਜਾਂ ਕਈ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਉਪਲਬਧੀ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅੰਤਿਮ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਕਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ "ਅੰਤਿਮ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ" ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਜੋ ਮੌਤ, ਸਾਧਾਰਣ ਚੋਟ, ਗੰਭੀਰ ਚੋਟ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜਾ, ਪਰਿਣਾਮ ਜਾਂ ਪਰਿਣਾਮ ਹੈ, ਭਾਵ, ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ। ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 38 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾਵਾਂ 34 ਅਤੇ 35 ਦਾਇਰਾ ਵਧਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨਾਲ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਫਰਾਹਿਮ ਸ਼ੇਖ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"8...ਜੇਕਰ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮੁੱਚੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣ, ਵੱਖਰੀਆਂ ਜਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ। ਇਸ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ, ਜੇ ਸਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਓਂ ਨੇ ਅਬਦੁਲ ਸ਼ੇਖ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਚੇ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਜੇਕਰ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵ, ਉਹ ਆਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਤਲ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਮੀਸਾਈਡ ਦਾ ਆਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ। ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਉਹ ਮਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸ. 299 ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ…

ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ। ਉਹ ਇਰਾਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਰਾਹੀਂ ਸਾਂਝਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 34 ਜਾਂ 35 ਮੁੜ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ, ਆਮ ਇਰਾਦਾ ਅਬਦੁਲ ਸ਼ੇਖ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਮ ਇਰਾਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਸੀ। ਕਿ ਉਹ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜੇਕਰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 299 ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਗੱਲ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਉਹ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ

ਧਾਰਾ 34 ਵੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।

9. ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 304 ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਲਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਆਪਣਾ ਵਾਰ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰ ਕੁੱਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 304, ਭਾਗ II ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ? ਜੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 304, ਭਾਗ II ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਮ ਇਰਾਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਭਾਵ, ਮਾਰ ਕੁੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ। ਜੇ ਮਾਰ ਕੁੱਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਰੇਕ ਹਮਲਾਵਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ, ਭਾਵ, ਮਾਰ ਕੁੱਟ, ਦਾ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 35 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਕਿ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।"

11. ਤਦ, ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰੋਕਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਇਰਾਦਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਵਿਵਸਥਿਤ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਪੂਰਵ-ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਿੱਧ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਧਾਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਏ ਜਾਣ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੁਆਰਾ, ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸਹਿ- ਅਪਰਾਧੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੁਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ "ਉਹ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ"। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੁਪਤ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਸਰਗਰਮ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਦੂਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਰ ਇੱਕ ਮਾਪ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਪੀੜਤ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।5 ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਹਿੰਸਾ, ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਅਸਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਪੂਰਵ-ਵਿਵਸਥਿਤ ਯੋਜਨਾ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ੱਕ. ਆਮ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੂਲਤ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਸਹਿਮਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦਾ ਮਨ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ

ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ.6 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੀ. 7 ਇਸ ਕੋਲ ਹੈ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਸਬੰਧਤ ਨੇ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ.

12. **ਸੁਰੇਸ਼ ਦੇ** ਮਾਮਲੇ (ਉੱਪਰ) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਨਿਸਕ੍ਰਿਯ ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੇ ਰਿਚਰਡਸਨ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇਜ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਉਦ੍ਧ□ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ **ਕਿੰਗ ਐਮਪਰਰ ਬਨਾਮ ਬਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼**:

"ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 34 ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਤੁਰੰਤ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਰਥ ਉਸ ਮਤਲਬ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਇੱਕ ਆਮ ਬੋਲਚਾਲ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਰ. ਵੀ. ਸੈਲਮਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ — ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜਾ — ਨੇ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਾਨਵ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਗਏ। ਲਾਰਡ ਕੋਲਰਿਜ, ਸੀ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਮੌਤ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ।' ਸਟੀਫਨ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ 'ਰਾਈਫਲ ਚਲਾਉਣਾ' ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖਤਰਨਾਕ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਜੁੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਰਤਦੇ।'

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾਵਾਂ 34, 35 ਅਤੇ 37 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ 'ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ ਧਾਰਾ 37 ਵਿੱਚ, 'ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਰਨਾ, ਚਾਹੇ ਇਕੱਲਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ' ਦੇ ਵਾਕ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਸੱਚੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 38 'ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ' ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਅਫਰਾ-ਤਫਰੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹਨ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾਪਣ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਿਰੋਧੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵੱਖਰਾਪਣ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪਛਾਣ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ।

13. ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਜੋ ਕਿ ਅੱਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬਸ਼ੀਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ "ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ" ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ:

"18. "ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾਓਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ। ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਇਰਾਦਾ. ਇਹ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲਾ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਜਾਂ ਇਹ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇੱਕ ਮੋਟਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰੋ; ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਥੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਡਰਾਈਵਰ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਟੱਕਰ ਮਹਿਜ਼ ਇਤਫਾਕਨ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਆਮ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਰਾਦਾ ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ X ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ Y ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ Y ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ X ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, Y ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਮ ਇਰਾਦਾ; ਰੱਸਲ ਔਨ ਕ੍ਰਾਈਮ, ਸਫ਼ੇ 557 ਅਤੇ 558 ਦੇਖੋ।

ਉਪਰੋਕਤ ਉਦਧਰਣ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀ ਕੋਲ ਸਾਂਝੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਜਾਂ ਅਨਿਵਾਰਿਤ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਥ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇੱਕ ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਅਤੇ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪਰੀਖਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਵ-ਸਮਾਨ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਫਾਰਮੂਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਸ਼ੀਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ (ਉਪਰੋਕਤ) ਵਿੱਚ ਉੱਲੇਖਿਤ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਹਨ ਅਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਰਿਮੋਟ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ. ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਵੀ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ; ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧ ਮੁੱਖ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ।

14. ਸੁਰੇਂਦਰ ਚੌਹਾਨ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"11. ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਅਸਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਢਾਵਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਮਨ ਇਰਾਦਾ ਹੈ।" ਸਾਂਝੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਦਮ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਦ ਹੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੇ ਕਾਰਜਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਅਯਾਂਗਾਰ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਐਨ. ਦੀ ਰਾਜ) ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਕਮਨ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਮਨ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮਨ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਮਨ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਰਾਜੇਸ਼ ਗੋਵਿੰਦ ਜਾਗੇਸ਼ਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਰਾਜ) ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਦੋ ਕਾਰਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ: (i) ਕਮਨ ਇਰਾਦਾ, ਅਤੇ (ii) ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ। ਜੇ ਕਮਨ ਇਰਾਦਾ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਾਹਰਲਾ ਕਾਰਜ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਮਨ ਇਰਾਦਾ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕਮਨ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਗਵਾਹੀ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

15. **ਮਿੱਥੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ** ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਿੱਥੂ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 27 ਅਧੀਨ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ, 1959 ਅਨੁਸਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਿ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਦੋਸ਼ੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕੇਵਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਤਪੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਮਾਨ ਯਕੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੀ ਯਕੀਨ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਗੁੰਮ ਸੀ। ਇਸੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਚੇਤ ਅਤੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਧ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਜੇ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪੂਰੀ ਟਿੱਪਣੀ ਜਾਂ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।

16. **ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਸਿਦਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ:**

"13 ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਸਬਸਟੈਂਟਿਵ ਅਪਰਾਧ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਧਾਰਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਈ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਠਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਅਗਾਊ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਮਨਸ਼ਾ ਕੇਵਲ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਾਬਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾਉਣ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਨਾਲ, ਚਾਹੇ ਸਿੱਧਾ ਜਾਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਮਿਲਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਚਾਹੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਤੇ; ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਸਲ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਏਆਈਆਰ 1977 ਐਸਸੀ 109) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਲਿਕ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਜਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੰਮ ਵੱਖਰੇ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕੋ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਾਂਝੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਸਕਣ।"

ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਉਪਰੋਕਤ) ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 326 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀੜਿਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭਾਗ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

17. ਅਰੁਣ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਬਾਈ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਤਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿੱਚ, ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰੀ ਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਹਰਿਆਣਾ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਹ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਟੈਸਟ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ:

"14. ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਯੋਜਨਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਛੋਟੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਡੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਪਰੋਕਸੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਛੱਡਣ।"

15. ਇੱਕ ਆਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤ ਜੋ ਪਰੋਕਸੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਵ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕੰਮ ਲਈ

ਨਿਰਮਾਣਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਦੀ ਮੰਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਮੰਸ਼ਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਮੰਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਲਈ ਜੋ ਝਗੜਾ ਰੋਕਣ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਦੋਸ਼ੀ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਜੁਰਮ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

18. . ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਇੱਕ ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਮੰਸ਼ਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀ ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਸਮੁਦਾਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਹ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰਸ਼, ਸਮਝੌਤੇ ਜਾਂ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯੋਜਨਾ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਜਾਂ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਸਾਂਝੀ ਮੰਸ਼ਾ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਮੰਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਲਈ ਪੂਰਵ ਮਿਲਣੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਧ ਸਬੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਸਾਂਝੀ ਮੰਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਕੱਢਣ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੂਰਵ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਸਹ-ਭਾਗੀਆਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਤਬ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੱਖ ਜਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁੱਖ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਅਪਰਾਧੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧੀ ਖੁਦ ਨੂੰ ਇੱਕਲਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਚੋਟ/ਅਪਰਾਧ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਜਾਂ ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਭਾਗੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ, ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ "ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ/ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਰ, ਨਤੀਜੇ ਜਾਂ ਪਰਿਣਾਮ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ "ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ" ਸ਼ਬਦ "ਅਪਰਾਧ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇ ਏ ਅਤੇ ਬੀ ਲਲਿਤਾ ਐਕਸ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਲਲਿਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਕਤਲ, ਦੋਸ਼ਯੋਗ ਹੱਤਿਆ ਜਾਂ ਸਾਧਾਰਣ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਚੋਟਾਂ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੀ "ਇਰਾਦਾ" ਜਾਂ "ਮੈਨਸ ਰੀਆ" ਨਾਲ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਗ ਹੈ। ਇਰਾਦਾ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ, ਮਾਨਸਿਕ ਇਰਾਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਪਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਾਫੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੈਨਸ ਰੀਆ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਕਿਹੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ [ਹਵਾਲਾ ਅਫਰਾਹਿਮ ਸ਼ੇਖ ਅਤੇ ਓਰਸ. (ਸੁਪਰਾ). ਸਾਂਝੀ ਇਰਾਦਾ ਸਾਂਝੀ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਜਾਂ ਸਾਂਝੀ

ਮਨਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੋਟਿਵ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਗੀਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਰਾਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ, ਸਹਿ-ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

19. ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵੀ "ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਕੀਤੇ ਕੰਮ" ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਂਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰੋਪਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਿਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਸੰਗੀਤ/ਸਮਕਾਲੀਨ ਜੁੜਾਵ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂ ਸੰਭਵਤਃ ਸੰਭਵ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਬਦ "ਅਗਾਂਹ" ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। **ਰੱਸੇਲ ਆਨ ਕ੍ਰਾਈਮ**, (10**ਵੀਂ** ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੇਜ 557), "ਅਗਾਂਹ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਇਹ" ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਦਦ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ" ਅਤੇ ਕਿ "ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਅਗਾਂਹ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਦਮ ਹੈ।" ਇੱਕ ਕੰਮ ਜੋ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ [ਆਰ.ਪੀ. ਸੇਠੀ ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਵਿੱਚ **ਸੁਰੇਸ਼** (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ]।

20. ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਥਿਮਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸੱਟੇ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੇਂਕਟਰਾਮਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੇ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰੂਰ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਕਲਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘੁੱਟਣੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਸੱਟੇ ਲੱਗੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਦੋਸ਼ੀ

ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ। ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨਾਲ ਤਬ ਨਹੀਂ ਜੁੜੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਖੜੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਅਤੇ ਪੈਰ ਖਿੱਚਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਉਸ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਗਾਂਹ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੇ ਤਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਕੁਚਲਿਆ ਅਤੇ

ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਦਾ ਹਮਲਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਅਣਉਮੀਦ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ/ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਜੁੜਾਵ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਸੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਭਵ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 299 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

21. ਨਤੀਜਤਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 323 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਤਮ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਥਿੰਮੱਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਦੀ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 447, 504, 506 ਅਤੇ 341 ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਜ਼ਾਵਾਂ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਡਿਫਾਲਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਰਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

22. ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਨਾਬਾਲਗ 'ਏ' ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਤੋਂ 44 ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 43 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 40 ਤੋਂ 42 ਵਿੱਚ ਉੱਲੇਖਿਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤਬ ਤੱਕ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਫੈਸਲੇ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਾ ਅਸਤਿਤਵ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਨਾਬਾਲਗ 'ਏ' ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੋ ਸਵਤੰਤਰ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਨ। ਉਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ, ਤਰਕ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

23. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥਿਮਪਾ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਜਮਾਨਤ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਭੁਗਤੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਆਤਮ-ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਤਮ-ਸਮਰਪਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਜਬਰੀ ਕਦਮ ਉਠਾਏਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ਮਾਫੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਔਚਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਓਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਚੱਲਣਗੀਆਂ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 428 ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ।

24. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Vasu Gupta
Advocate